

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ก่อนการเปลี่ยนแปลงการปกครองใน พ.ศ. 2475 ประเทศไทยปกครองในระบอบสมบูรณาญาสิทธิราชย์ โดยอำนาจในการปกครองประเทศเป็นของพระมหากษัตริย์¹ แต่เพียงพระองค์เดียว หน่วยงานของรัฐจึงถือว่าเป็นส่วนราชการของพระมหากษัตริย์ และใช้อำนาจแทนพระมหากษัตริย์ เช่นนี้ในกรณีที่ข้าราชการ หรือหน่วยงานของรัฐดำเนินงานทางปกครองจนก่อให้เกิดความเสียหายแก่เอกชน การฟ้องให้ข้าราชการ หรือหน่วยงานของรัฐรับผิดชอบในการกระทำละเมิดของตนย่อมไม่อาจกระทำได้ตามหลักที่ว่า “พระมหากษัตริย์ไม่อาจกระทำผิดได้” (The King can do no wrong.) เว้นแต่พระมหากษัตริย์จะทรงยินยอมให้เอกชนฟ้องร้องต่อศาลได้ แม้ในเวลาต่อมาเอกชนอาจฟ้องร้องให้ข้าราชการหรือเจ้าหน้าที่ผู้กระทำละเมิดรับผิดชอบเป็นการส่วนตัวได้ แต่ทั้งนี้เอกชนก็ยังคงไม่อาจฟ้องร้องให้หน่วยงานของรัฐรับผิดชอบในการกระทำละเมิดได้ เว้นแต่หน่วยงานของรัฐนั้นจะยินยอมเข้ามาเป็นคู่ความในคดี

หลังจากมีการเปลี่ยนแปลงการปกครองใน พ.ศ. 2475 มาเป็นระบอบประชาธิปไตย (Democratic System) หน่วยงานของรัฐไม่ถือว่าเป็นส่วนราชการของพระมหากษัตริย์ และใช้อำนาจแทนพระมหากษัตริย์อีกต่อไป หน่วยงานของรัฐจึงไม่อาจอ้างเอกสิทธิ์ใด ๆ ที่จะไม่ยินยอมเข้ามาเป็นคู่ความในคดีที่เอกชนฟ้องร้องให้รับผิดชอบในความเสียหายอันเกิดจากการกระทำละเมิด อีกทั้งรัฐธรรมนูญ พ.ศ. 2492 มาตรา 44 ก็ได้รับรองสิทธิในการฟ้องร้องหน่วยงานของรัฐให้รับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนเพื่อการกระทำละเมิดของเจ้าหน้าที่ไว้ด้วย² ในช่วงเวลานี้เอกชนอาจฟ้องร้องให้เจ้าหน้าที่ผู้กระทำละเมิดรับผิดชอบเป็นการส่วนตัวได้ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ลักษณะละเมิด

¹ ชาญชัย แสงศักดิ์. (2550). คำอธิบายกฎหมายว่าด้วยความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ (พิมพ์ครั้งที่ 6). กรุงเทพฯ: วิญญูชน. หน้า 17.

² อำพน เจริญวีรินทร์. (2545). ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่และหน่วยงานของรัฐ (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: นิติธรรม. หน้า 90.

เอกชนอาจฟ้องร้องให้หน่วยงานของรัฐรับผิดชอบร่วมกับเจ้าหน้าที่ของตนในฐานะนิติบุคคล (Legal person) หรือนายจ้าง ได้ด้วยเช่นกันตามมาตรา 425 หรือมาตรา 76 แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ อย่างไรก็ตาม เมื่อหน่วยงานของรัฐได้ใช้คำสั่งใหม่ทดแทนเพื่อการกระทำละเมิดของเจ้าหน้าที่ให้แก่ผู้เสียหายไปแล้ว หน่วยงานของรัฐย่อมมีสิทธิไล่เบียดเอาจากเจ้าหน้าที่ผู้กระทำละเมิดได้ในภายหลัง โดยเหตุที่ระบบความรับผิดชอบละเมิดของเจ้าหน้าที่ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มีปัญหาหลายประการ ใน พ.ศ. 2539 รัฐสภาจึงได้ตราพระราชบัญญัติความรับผิดชอบละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. 2539 ขึ้นใช้บังคับในฐานะเป็นกฎหมายกลางที่กำหนดหลักเกณฑ์ทั่วไปเกี่ยวกับความรับผิดชอบละเมิดของเจ้าหน้าที่ โดยมีเจตนารมณ์เพื่อแก้ปัญหาความไม่เหมาะสมของระบบความรับผิดชอบละเมิดของเจ้าหน้าที่ในขณะนั้น³ ด้วยการกำหนดให้หน่วยงานของรัฐต้องรับผิดชอบต่อผู้เสียหายในผลแห่งละเมิดที่เจ้าหน้าที่ของตนได้กระทำการปฏิบัติหน้าที่ โดยหน่วยงานของรัฐมีสิทธิไล่เบียดเอาจากเจ้าหน้าที่ได้เฉพาะกรณีที่เจ้าหน้าที่กระทำละเมิดโดยจงใจหรือประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงเท่านั้น และในกรณีที่การกระทำละเมิดเกิดจากเจ้าหน้าที่หลายคน

³ เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติความรับผิดชอบละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. 2539 มีอยู่ว่า การที่เจ้าหน้าที่ดำเนินกิจการต่าง ๆ ของหน่วยงานของรัฐนั้น หากได้เป็นไปเพื่อประโยชน์อันเป็นการเฉพาะตัวไม่ การปล่อยให้ความรับผิดชอบละเมิดของเจ้าหน้าที่ในกรณีที่ปฏิบัติงานในหน้าที่และเกิดความเสียหายแก่เอกชนเป็นไปตามหลักกฎหมายเอกชนตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ จึงเป็นการไม่เหมาะสม ก่อให้เกิดความเข้าใจผิดว่า เจ้าหน้าที่จะต้องรับผิดชอบในการกระทำต่าง ๆ เป็นการเฉพาะตัวเสมอไป เมื่อการที่นำไปทำให้หน่วยงานของรัฐต้องรับผิดชอบต่อบุคคลภายนอกเพียงใด ก็จะมีการฟ้องไล่เบียดเอาจากเจ้าหน้าที่เต็มจำนวนนั้น ทั้งที่บางกรณีเกิดขึ้น โดยความไม่ตั้งใจหรือความผิดพลาดเพียงเล็กน้อยในการปฏิบัติหน้าที่ นอกจากนี้ ยังมีการนำหลักเรื่องลูกหนี้ร่วมในระบบกฎหมายแพ่งมาใช้บังคับ ให้เจ้าหน้าที่ต้องร่วมรับผิดชอบในการกระทำของเจ้าหน้าที่ผู้อื่นด้วย ซึ่งระบบนั้นมุ่งหมายแต่จะได้จำนวนเงินครบ โดยไม่คำนึงถึงความเป็นธรรมที่จะมีต่อแต่ละคน กรณีเป็นการก่อให้เกิดความไม่เป็นธรรมแก่เจ้าหน้าที่และยังเป็นการบั่นทอนกำลังขวัญในการทำงานของเจ้าหน้าที่ด้วย จนบางครั้งกลายเป็นปัญหาในการบริหารเพราะเจ้าหน้าที่ไม่กล้าตัดสินใจดำเนินงานเท่าที่ควร เพราะเกรงความรับผิดชอบที่จะเกิดแก่ตน อนึ่ง การให้คุ้มครองแก่เจ้าหน้าที่เพื่อควบคุมการทำงานของเจ้าหน้าที่ยังมีวิธีการในการบริหารงานบุคคลและการดำเนินการทางวินัยกำกับดูแลอีกส่วนหนึ่ง อันเป็นหลักประกันมิให้เจ้าหน้าที่ทำการใด ๆ โดยไม่รอบคอบอยู่แล้ว ดังนั้น จึงสมควรกำหนดให้เจ้าหน้าที่ต้องรับผิดชอบละเมิดในการปฏิบัติงานในหน้าที่เฉพาะเมื่อเป็นการจงใจกระทำเพื่อการเฉพาะตัว หรือจงใจให้เกิดความเสียหายหรือประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงเท่านั้น และให้แบ่งแยกความรับผิดชอบของแต่ละคนมิให้นำหลักลูกหนี้ร่วมมาใช้บังคับ ทั้งนี้ เพื่อให้เกิดความเป็นธรรมและเพิ่มพูนประสิทธิภาพในการปฏิบัติงานของรัฐจึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้”

ก็มีให้นำหลักทฤษฎีนี้รวมมาใช้บังคับ โดยให้เจ้าหน้าที่แต่ละคนต้องรับผิดชอบของตน⁴ ทั้งนี้ก็เพื่อให้เกิดความเป็นธรรม และเพิ่มประสิทธิภาพในการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ของรัฐ เพราะการกระทำของเจ้าหน้าที่ของรัฐเป็นการกระทำตามอำนาจหน้าที่ (Power and Duty) ซึ่งมีบทบัญญัติของกฎหมายกำหนดอำนาจหน้าที่ไว้ การกระทำของเจ้าหน้าที่ และอำนาจหน้าที่ดังกล่าวเป็นอำนาจมหาชน (Puisseance Publique) ตามหลักกฎหมายมหาชน และเป็นการกระทำที่มุ่งดำเนินการเพื่อประโยชน์สาธารณะ มิได้มุ่งหมายที่ผลกำไรเป็นส่วนตัว กล่าวคือ เจ้าหน้าที่ของรัฐไม่ได้กระทำไปเพื่อประโยชน์ส่วนตัวของเจ้าหน้าที่นั่นเอง แต่กฎหมายแพ่งและพาณิชย์นั้นเป็น “กฎหมายเอกชน” ซึ่งมีวัตถุประสงค์มุ่งคุ้มครองสิทธิและประโยชน์ส่วนตัวของเอกชนแต่ละคนในฐานะที่เอกชนแต่ละคนมีฐานะเท่าเทียมกัน

พระราชบัญญัติความรับผิดชอบทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. 2539 ใช้บังคับเฉพาะแก่หน่วยงานและเจ้าหน้าที่ที่เป็นหน่วยงานของรัฐและเจ้าหน้าที่ตามคำนิยามของกฎหมายฉบับนี้⁶ โดยหน่วยงานของรัฐตามกฎหมายฉบับนี้อาจแบ่งเป็น 3 ประเภท⁷ ได้แก่

1. ส่วนราชการ (Departments) ไม่ว่าจะเป็นส่วนกลาง อันได้แก่ กระทรวง ทบวง กรม หรือส่วนราชการที่เรียกชื่ออย่างอื่น ราชการส่วนภูมิภาค ได้แก่ จังหวัด⁸ และราชการส่วนท้องถิ่นต่าง ๆ เช่น เทศบาล องค์การบริหารส่วนจังหวัด องค์การบริหารส่วนตำบล กรุงเทพมหานคร เป็นต้น

⁴ สุริยา ปานแป้น และอนุวัฒน์ บุญนันท์. (2556). คู่มือสอบกฎหมายปกครอง (พิมพ์ครั้งที่ 5). กรุงเทพฯ: วิญญูชน. หน้า 129-130.

⁵ อังกูร วัฒนรุ่ง. เอกสารประกอบการบรรยาย เรื่อง ความรับผิดชอบทางละเมิดของเจ้าหน้าที่. ขอนแก่น: มหาวิทยาลัยขอนแก่น หน้า 2-3.

⁶ มาตรา 4 ในพระราชบัญญัตินี้

๑๓๑

๑๓๑

“หน่วยงานของรัฐ” หมายความว่า กระทรวง ทบวง กรม หรือส่วนราชการที่เรียกชื่ออย่างอื่นและมีฐานะเป็นกรม ราชการส่วนภูมิภาค ราชการส่วนท้องถิ่น และรัฐวิสาหกิจที่ตั้งขึ้นโดยพระราชบัญญัติหรือพระราชกฤษฎีกา และให้หมายความรวมถึงหน่วยงานอื่นของรัฐที่มีพระราชกฤษฎีกากำหนดให้เป็นหน่วยงานของรัฐตามพระราชบัญญัติฉบับนี้ด้วย

๑๓๑

๑๓๑

⁷ ฤทัย หงส์ศิริ. (2543). ข้อสังเกตบางประการเกี่ยวกับพระราชบัญญัติความรับผิดชอบทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. 2539. วารสารการพาณิชย์, 19 (2), หน้า 50-51.

2. รัฐวิสาหกิจ (State Enterprises) ที่ตั้งขึ้นโดยพระราชบัญญัติหรือพระราชกฤษฎีกา เช่น การไฟฟ้าส่วนภูมิภาค องค์การโทรศัพท์แห่งประเทศไทย การสื่อสารแห่งประเทศไทย เป็นต้น⁸ ดังนั้นหน่วยงานของรัฐตามกฎหมายตามกฎหมายฉบับนี้จึงไม่รวมไปถึงรัฐวิสาหกิจที่จัดตั้งขึ้นตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ในรูปของบริษัท เช่น บริษัทการบินไทย จำกัด (มหาชน) หรือ บริษัทไม้อัดไทย เป็นต้น

3. หน่วยงานของรัฐอื่นที่มีพระราชกฤษฎีกากำหนดให้เป็นหน่วยงานของรัฐตามกฎหมายฉบับนี้ เช่น มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี สถาบันวิจัยระบบสาธารณสุข สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย องค์การสงเคราะห์ทหารผ่านศึก¹⁰ เป็นต้น

⁸ คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการกฤษฎีกา คณะพิเศษ) ให้ความเห็นว่า หน่วยงานของรัฐในราชการส่วนภูมิภาค หมายถึงจังหวัด โดยจังหวัดมีฐานะเป็นนิติบุคคลตามมาตรา 52 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. 2534 แต่ไม่หมายความถึงสถานีอนามัย สำนักงานสาธารณสุขอำเภอ สำนักงานสาธารณสุขจังหวัด และโรงพยาบาลต่าง ๆ ซึ่งเป็นส่วนราชการประจำจังหวัด หรือส่วนราชการประจำอำเภอ แล้วแต่กรณี และไม่มีฐานะเป็นนิติบุคคล (คู่มือการใช้กฎหมายวิธีปฏิบัติราชการทางปกครองและกฎหมายความรับผิดชอบของเจ้าหน้าที่, หน้า 52-53)

⁹ คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการกฤษฎีกา คณะพิเศษ) ให้ความเห็นว่า “องค์การเพื่อการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน” หรือ “ปรส.” นั้นเป็นรัฐวิสาหกิจ เนื่องจากเป็นองค์การของรัฐ ซึ่งมีทุนทั้งหมดเป็นของรัฐและการดำเนินงานของ “ปรส.” ย่อมมีทั้งกำไรหรือขาดทุนได้ แต่สำนักงานคณะกรรมการกำกับหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ (สำนักงาน ก.ล.ต.) ไม่เป็นรัฐวิสาหกิจ เนื่องจากสำนักงานฯ มีลักษณะเป็นองค์การที่ควบคุมและกำกับการดำเนินธุรกิจหลักทรัพย์ให้เป็นไปกฎหมาย กฎ และระเบียบที่รัฐกำหนด โดยไม่มีวัตถุประสงค์ในการประกอบกิจการเชิงธุรกิจ เช่น การผลิต การขนส่ง หรือการจำหน่ายแต่อย่างใด (คู่มือการใช้กฎหมายวิธีปฏิบัติราชการทางปกครองและกฎหมายความรับผิดชอบของเจ้าหน้าที่, หน้า 58 และ 62-63)

¹⁰ พระราชกฤษฎีกากำหนดหน่วยงานของรัฐตามพระราชบัญญัติความรับผิดชอบของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. 2539 พ.ศ. 2540 มาตรา 3 ให้หน่วยงานดังต่อไปนี้ เป็นหน่วยงานของรัฐตามพระราชบัญญัติความรับผิดชอบของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. 2539

(1) มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี

(2) มหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์

๑๑๑

๑๑๑

(58) สำนักงานการบินพลเรือนแห่งประเทศไทย

เมื่อพิจารณาพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. 2539 และพระราชกฤษฎีกากำหนดหน่วยงานของรัฐตามพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. 2539 พ.ศ. 2540 จะเห็นได้ว่า ความหมายของคำว่า “หน่วยงานของรัฐ” มิได้มีการบัญญัติให้ครอบคลุมใช้บังคับถึงสำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติซึ่งเป็นองค์กรอิสระตามรัฐธรรมนูญ โดยวัตถุประสงค์ในการตราพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าว มุ่งคุ้มครองเจ้าหน้าที่ของรัฐที่กระทำละเมิดในการปฏิบัติหน้าที่ไม่ให้อำนาจรับผิดเป็นการเฉพาะตัวแต่เจ้าหน้าที่ของสำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติกลับไม่ได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ ซึ่งอาจก่อให้เกิดความไม่เป็นธรรมต่อเจ้าหน้าที่ และอาจเป็นเหตุให้พนักงานเจ้าหน้าที่ไม่กล้าใช้ดุลพินิจหรือดำเนินการในเรื่องต่าง ๆ แทนหน่วยงานของรัฐได้อย่างมีประสิทธิภาพ

1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1. เพื่อศึกษาสภาพปัญหาและความเป็นมาเกี่ยวกับความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ของพนักงานเจ้าหน้าที่สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติตามพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. 2539
2. เพื่อศึกษาแนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ หลักเกณฑ์และเงื่อนไขความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่
3. เพื่อศึกษากฎหมายว่าด้วยความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ในระบบกฎหมายไทยและกฎหมายต่างประเทศ
4. เพื่อศึกษาวิเคราะห์ปัญหาการบังคับใช้กฎหมายว่าด้วยความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ แก่กรณีความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ
5. เพื่อเสนอแนะแนวทางแก้ไขปัญหาคณะกรณีสมาชิกความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ ในกรณีที่พนักงานเจ้าหน้าที่สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติกระทำละเมิด

1.3 สมมติฐานของการศึกษา

พระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. 2539 มาตรา 4 ให้คำนิยามคำว่า “หน่วยงานของรัฐ” หมายความว่า กระทรวง ทบวง กรม หรือส่วนราชการที่เรียกชื่ออย่างอื่น และมีฐานะเป็นกรม ราชการส่วนภูมิภาค ราชการส่วนท้องถิ่น และรัฐวิสาหกิจที่ตั้งขึ้น โดยพระราชบัญญัติ หรือพระราชกฤษฎีกา และให้หมายความรวมถึงหน่วยงานอื่นของรัฐที่มีพระราชกฤษฎีกากำหนดให้เป็นหน่วยงานของรัฐตามพระราชบัญญัตินี้ด้วย พิจารณาจากคำนิยามคำว่า “หน่วยงานของรัฐ” ตามมาตรา 4 และพระราชกฤษฎีกากำหนดหน่วยงานของรัฐตามพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. 2539 แล้วพบว่า บทบัญญัติตามกฎหมายดังกล่าวไม่ได้มีการกำหนดให้สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติซึ่งถือว่าเป็นองค์กรอิสระตามรัฐธรรมนูญเป็นหน่วยงานของรัฐตามพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ฯ ซึ่งหากมีเจ้าหน้าที่ของสำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติกระทำละเมิดในการปฏิบัติหน้าที่ที่เป็นเหตุให้บุคคลอื่นเสียหายแก่ชีวิต แก่ร่างกาย อนามัย เสรีภาพ ทรัพย์สินหรือสิทธิอย่างหนึ่งอย่างใด ย่อมเป็นการกระทำละเมิดโดยมีความรับผิดทางละเมิดตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ซึ่งไม่อาจถือเป็นความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ฯ จึงมีปัญหว่า เจ้าหน้าที่ของสำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติจะไม่ได้ได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ ซึ่งอาจก่อให้เกิดความไม่เป็นธรรมต่อเจ้าหน้าที่ดังกล่าว และอาจเป็นเหตุให้พนักงานเจ้าหน้าที่ไม่กล้าใช้ดุลพินิจหรือดำเนินการในเรื่องต่าง ๆ แทนหน่วยงานของรัฐได้อย่างมีประสิทธิภาพ ประเด็นปัญหานี้จึงควรนำมาศึกษา ค้นคว้า และวิเคราะห์ เพื่อค้นหาแนวทางในการแก้ไขปัญหาดังกล่าวให้เกิดความเหมาะสมต่อไป

1.4 ขอบเขตของการศึกษา

สารนิพนธ์นี้มุ่งศึกษาถึงสภาพปัญหาของการใช้บังคับพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. 2539 กรณีเจ้าหน้าที่สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติกระทำละเมิด และระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยหลักเกณฑ์การปฏิบัติเกี่ยวกับความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. 2539 รวมทั้งกฎหมายที่เกี่ยวข้อง ทั้งหลักกฎหมายไทยและหลักกฎหมายต่างประเทศ

1.5 วิธีดำเนินการศึกษา

การดำเนินการศึกษานี้เป็นการศึกษาวิจัยทางเอกสาร (Documentary Research) ซึ่งจะทำการศึกษาค้นคว้าและรวบรวมเอกสารทั้งภาษาไทยและภาษาต่างประเทศ วิทยานิพนธ์ วารสาร ตั๋วบทความ หนังสือนิตยสาร บทความทางวิชาการต่างๆ และความเห็นของสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ที่เกี่ยวข้องเกี่ยวกับหลักเรื่องความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้เข้าใจถึงสภาพปัญหาและความเป็นมาเกี่ยวกับความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ของเจ้าหน้าที่สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติตามพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. 2539
2. ทำให้ทราบถึงแนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ หลักเกณฑ์และเงื่อนไขความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่
3. ทำให้เกิดความเข้าใจกฎหมายว่าด้วยความรับผิดทางละเมิดในระบบกฎหมายไทยและกฎหมายต่างประเทศ
4. ทำให้สามารถวิเคราะห์ปัญหาการบังคับใช้กฎหมายว่าด้วยความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ แก่กรณีความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ
5. ทำให้ได้มาซึ่งข้อเสนอแนะและแนวทางแก้ไขปัญหากรณีความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ในกรณีที่เจ้าหน้าที่สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติกระทำละเมิด